

цы-ты и дума: да срамляжть ся ꙗко въси пошибени и сквърни Манихѣи и въси погани Славани и въси ѡзицы зловѣрніи; а пакъ въ начаю отъ шесто-то си слово нашій списатель описва великоленіе-то на царскы-ты палаты, храмове и дума: мраморомъ и медіѡ, сребромъ и златомъ и на края за Царь Симеона казва: сѣдѡщаго на прѣстолѣ въ срацѣ висеромъ покыданѣ гривнѡ цѣтавѡ на выи носѣща, и обрѣчи на рѣкѡ, поясомъ вълѣръмѣтомъ поясана, и мѣчь златъ при бедрѣ висѣщъ: при това доказва и какъ боляри-ти сѣдѡтъ отъ двѣ-тѣ му страны, натруфены въ златы гривны, поясы, прѣстени и проч. — Тоя плодовиый списатель освѣтъ дѣто е самъ съчинявалъ и прѣвождалъ, подканялъ е и другы учены Българы да ся занимавать въ книжевы трудове.

Българскый Епископъ, *Константинъ*, който бѣ ученикъ и ревностенъ послѣдователь на Константи-на Философа или св. Кирила, по Царь-Симеоновѡ заповѣдь прѣвелъ: 1) *Чешыре-шѣ слова* на Атанасіа Александрійскый противъ Аріаны-ты, въ 906 г.; 2) *Избраны слова* на недѣлны-ты Евангелія отъ св. Іоанна Златоустаго, въ 898 г.; 3) *Пяшь слова*, съчинены отъ Исидора Пилусіотскаго, прѣведены и допълнены съ неговы введенія и заключенія и съ едно негово слово и прѣдисловіе, около 898 г. На сѣщаго Константина отдавать и съчиненіе-то на пространно-то проповѣданіе за Вѣрѡ-тѡ: *Написаніе о пра-вѣй Вѣрѣ*, и житіе-то на Константина Философа е отъ него списано.